

Leer

Vraag

Ontmoet

Lees

Doe

Kind van een ouder van een kind

Als was ik broos, een vlinder,
dan speelt met mij de wind,
waarvan je nooit maar weet
waarheen hij waaien zal, maar zeker
dat hij waait.

Ik haal hem moeilijk op,
die schouder waar mijn ouder
jarenlang al woont. Voelbaar
in mijn vezels, in mijn poriën gekropen
voorbij de vraag:
wat noem je nog normaal?

Het besef van anders dan een ander
sijpelt, druppelt van druppel
naar druppel naar traan.

Kind ben ik ervan, een ouder van
– en soms lijk ik daar wel de ouder van –
die ouder van, van mij.
Ik fluister nog, een muisje nog:
piep.

Mijn stilte breekt door vooroordelend denken,
spreekt door glasgerinkel, scherven,
rammelt aan de poorten van
wat anders niet
wordt aangeraakt, verzwegen.

Als jij wilt luisteren, zal ik praten,
zal ik schilderen en boetseren,
zal ik zingen, dansen, schreeuwen
nog het liefst. Een welpje brullend
om een leeuw die het leven even aankan
en dat dan kan met mij erbij. Ik wil, ik mag,
ik zal gezien.

Misschien krijg jij van mij, als ik van jou
vertrouwen krijg, ook alvast een beetje
en kan ik leren wat veilig – een kuiken
onder vleugels – is.

Ik geef jou dan gauw de ruimte aan
waarin wij kunnen spelen
en wie weet of ik mijzelf daarin
nog dankzij jou hervind.

Met mijn schouder
leer ik vallen en weer op te veren,
leer ik leven, maar wil leunen
als het kan
op die van jou
zo nu en dan.

Peter Verstraten, 2025

